

κρότερα ἔχοντα ὕψος 0,58 μ., τὰ δὲ μεγαλείτερα 0,65 μ. Ἐβδομήκοντα μορφαὶ ἐκ τῶν μεγαλειτέρων ἀνήκον εἰς τὰς πλάκας τῆς βορείας προστάσεως, τριάκοντα δὲ τῶν μορφῶν τούτων σώζονται. Αἱ ἐπὶ τῶν πλακῶν ὀπαὶ τῶν γόμφων, δι' ὧν συνεδέοντο τὰ γλυπτὰ πρὸς τὸν ἑλευσινιακὸν λίθον, εἶνε οὕτως διατεταγμέναι, ὥστε αἱ μὲν ὑψηλότερον κείμεναι ἀναλογῶσι πρὸς τὰς ἱσταμένας μορφάς, αἱ δὲ χαμηλότεραι πρὸς τὰς καθήμενας. Καὶ περὶ τῶν παραστάσεων ὁ λαλῶν κάμνει ὑποθέσεις τινάς, ὡς π. χ. περὶ τῶν ἐν τῇ προσθίᾳ πλευρᾷ τῆς β. προστάσεως, ἔνθα πιθανῶς παρίστατο ἡ γέννησις τοῦ Ἐριχθονίου. Αἱ ἐκατέρωθεν προστρέχουσαι κόραι ἐσπευδὸν ν' ἀναγγείλωσιν εἰς τοὺς θεοὺς τὸ γεγονός τοῦτο. — Ὁ κ. Δαίρπελδ ἀνακοινῶν περὶ τῶν παρὰ τὴν Ἐννεάκρουον ἀνασκαφῶν ὅτι ἐκ τοῦ ἐγγύς ζητούμενου Ἐλευσινίου, ὅπερ περιέβαλλε παραμειβούσα κατόπιν τὸ πελαργικὸν ἢ γνωστὴ πλέον ἀρχαία ὁδός, οὐδὲν ἔχνος εὐρέθη ἐν τῷ χώρῳ τούτῳ ὁ βράχος κεῖται εὐθὺς ὑπὸ τὸ σημερινόν ἔδαφος, ἔνωρις διὰ τοῦτο ἐξέλιπε πᾶν ἐρείπιον, ὅπερ οὐδεμία πρόσχωσις ἔσωζε.

Συνεδρίασις τῆς 15 Μαρτίου (τελευταία τῆς χειμερινῆς περιόδου 1894-5). — Ὁ κ. Βίλχελμ, ὑφηγητῆς τοῦ ἐν Βιέννῃ πανεπιστημίου, συμπληρῶναι δι' ἐπιγραφῶν τοῦ ἐν Ὠρωπῷ Ἀμφιαρείου τὸ ἐξῆς χωρίον τῆς Ἀριστοτέλους Ἀθηναίων πολιτείας (54,7): εἰσὶ δὲ πεντητηρίδες δ', μία μὲν ἢ εἰς Δῆλον, δευτέρα δὲ Βραυρωνία, τρίτη [δὲ . . .] Α, τετάρτη δὲ Ἐλευσίνα. . . . νῦν δὲ πρόσκειται [. . . .] ἐπὶ Κηφισοφῶντος ἄρχοντος (329/8 πρὸ Χρ.) Ὅμοια παραδίδει καὶ ὁ Πολυδεύκης 8,107 λέγων: ἱεροποιοὶ δέκα ὄντες οὗτοι ἔθουν θυσίας τὰς πεντητηρίδας, τὴν εἰς Δῆλον, τὴν ἐν Βραυρωνίᾳ, τὴν Ἡρακλείῳν (; Ἡρακλείδων οἱ κώδικες), τὴν Ἐλευσίνα. Ἡ κατὰ τὸν Πολυδεύκην συμπληρῶσις ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Ἀριστοτέλους Ἡρακλεία ἔχει τὰς δυσκολίας τῆς, διότι περὶ πεντητηρίδος Ἡρακλείων οὐδὲν εἶνε γνωστόν, διὸ ἐπροτάθη ἡ διόρθωσις τοῦ Πολυδεύκου: Ἡρακλεία ἀντὶ Ἡρακλεία. Ὁ δὲ Μπλάς ἔγραψε: νῦν δὲ πρόσκειται καὶ Ἡρακλεία ἐπὶ Κηφισοφῶντος ἄρχοντος, ὅπερ ὅμως δὲν εἶνε ὀρθὸν διότι ἡ ἑορτὴ αὕτη ἔπρεπε ν' ἀναφέρηται μεταξὺ τῶν ἀρχαιότερων. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἀποκαθίστανται καλῶς, ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς ἐπιγραφὰς τοῦ Ἀμφιαρείου τὰς ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι τοῦ 1891 (σελ. 85 καὶ 89) δημοσιευθείσας. Ἐκ τοῦ θέρους τοῦ 331 ἔχομεν ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἐπιγραφῶν ψήφισμα τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων (ἐπὶ Νικήτου ἄρχοντος), ἐν ᾧ λέγεται ὅτι ὁ Φανόδημος Θυμαϊτάδης νενομοθέτηκεν ὅπως ἂν ἢ τε πεντητηρίς, ἢ τῶν Ἀμφιαρείων δηλονότι, ὡς καλλίστη γίνηται καὶ αἱ ἄλλαι θυσίαι τοῖς θεοῖς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀμφιαρείου. Ὁ σκοπὸς λοιπὸν ἦτο ἡ ἀνανέωσις τῆς πεντητηρίδος τῶν Ἀμφιαρείων ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ὁποίων περιτῆλθεν ὁ Ὠρωπὸς ἀπὸ τοῦ 338. Ὄντως δὲ τὸ 329 ἐωρτάσθησαν τὸ πρῶτον τὰ Ἀμφιαρεία, κατὰ τὸ ψήφισμα τοῦ δήμου, τὸ ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιγραφῇ, τὸ ἐπὶ Κηφισοφῶντος ἄρχοντος. Ὁ ἐν ταύτῃ ἀναφερόμενος πρόεδρος τῆς ἐπιτροπείας μετ' ἄλλων ἐπιφανῶν Ἀθηναίων Φανόδημος Διύλλου Θυμαϊτάδης εἶνε ἀναμφιβόλως, λέγει ὁ ρήτωρ, ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς Ἀθίδος (ἴδε FHG I 366) πολλοὶ Ἀττικοὶ συγγραφεῖς Ἀθιδῶν ἦσαν ἱερατικῶν γένους, ὁ υἱὸς δὲ αὐτοῦ φέρων τὸ ὄνομα τοῦ πάππου, ἀπέθανε τὸ 290. Ὁ Ἀριστοτέλης λοιπὸν ταύτην τὴν πεντητηρίδα, τὴν τῶν Ἀμφιαρείων, ἐννοεῖ καὶ εἰς τὸ ἡρωτηριασμένον χωρίον πρέπει προδήλως νὰ γραφῇ: Ἀμφιαρεία. Τὸ δὲ τοῦ Πολυδεύκου Ἡρακλεία πρέπει νὰ διορθωθῇ εἰς Ἡρακλεία. Οὕτως ἔχομεν τὰς τέσσαρας ἀρχαίας ἐορτάς, πέμπτην δὲ τὴν μετὰ τὸ 338 προστεθεισάν τὰ Ἀμφιαρεία. — Ὁ Ρώσος ἀρχαιολόγος κ. Φαρμακόφκη ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἐν τῷ Κεντρικῷ μου-

σεῖο ἀποκειμένης κεφαλῆς ἐφήβου ὑπ' ἀρ. 195 (πρὸ βλ. Δελτίον ἀρχαιολ. τοῦ 1890 σελ. 76 ἀρ. 24), ἣτις μέχρι τοῦδε δὲν ἔδημοσιεύθη ὑπὸ τινος. Ὅτι τὸ ἔργον προέρχεται ἐξ Ἀττικοῦ ἐργαστηρίου μαρτυρεῖ τὸ ἐγγύριον (πεντητήσιον) μάγμαρον ἄθλητῆν ὅμως δὲν παρίσταται ὡς ἐνομίσθη (Γλυπτὰ τοῦ ἔθν. μουσείου 195 I), διότι αἱ κεφαλαὶ ἀθλητῶν τοῦ 5ου αἰῶνος, εἰς ὃν ἀποδεικνύει ὁ ρήτωρ ὅτι ἀνήκεν ἢ ἐν λόγῳ κεφαλῇ, παρίσταντο ἐν φυσικῷ μεγέθει, ἀλλὰ παῖδα ἡλικίας 10-14 ἐτῶν. — Ὁ κ. Δαίρπελδ ὁμιλεῖ περὶ τῆς θέσεως τῆς Ἐννεακρουῶν, τῆς σημιουμένης εἰς τὰ τοπογραφικὰ σχέδια τοῦ 17ου αἰῶνος, πάντα ἀναγόμενα εἰς πρῶτον τύπον τι σχέδιον τῶν ἐν Ἀθήναις τὸ 1658 τὸ πρῶτον ἐγκατασταθέντων Καπουκίνων (ἀντίγραφον τοῦ σχεδίου τούτου ἐδημοσίευσεν καὶ ὁ Guillet ἐν τῷ βιβλίῳ του Athènes ancienne et nouvelle κτλ. par de la Guilletière, Paris 1675). Εἰς τὰ σχέδια ταῦτα ἡ Ἐννεάκρουος τίθεται παρὰ τὴν Πνύκα καὶ τὸν Ἄρειον Πάγον, πρῶτος δὲ ὁ Σρον κατόπιν μετέθεσεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἰλισόν. Παρὰ τὴν Ἐννεάκρουον ἀναφέρεται καὶ ναὸς Διονύσου καὶ Ἀσκληπιεῖον, τὰ ὅποια καὶ ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀνασκαφῶν μαρτυροῦνται (Βαχχεῖον καὶ Ἀμύνειον). Καὶ τὸ Ὠδεῖον δὲ ὑπὸ τῶν τοπογραφικῶν τούτων πινάκων τίθεται ἐνταῦθα ὅπου ὁ Πausanias τὸ θέτει (πλησίον τῆς Ἐννεακρουῶν), τὸ μέγεθος δὲ αὐτοῦ ὅπερ ὁ Guillet παρέχει, 100 ποδῶν, συμφωνεῖ ἐντελῶς μετὰ τὰ μέτρα τῶν Ῥωμαϊκῶν ὧδεῶν τοιούτων εἶνε π. χ. καὶ τὸ ἐν Τρωάδι πέρυσιν ἀποκαλυφθέν.

ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΥ
Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1895
Πλανῆται.

Ἡ Ἀφροδίτη, ἐξακολουθεῖ ζωηρῶς λάμπουσα, ὡς Ἐσπερος, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ Ἡλίου ἐν τῷ δυτικῷ ὁρίζοντι, εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ταύρου. Τὴν 9 Ἀπριλίου δύει 3ω 40' μετὰ τὸν Ἡλιον, τὴν δὲ 15 εὐρίσκειται ἐν συνόδῳ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος.
Ὁ Ἄρης, καθ' ἐσπέραν εἶναι ὁρατὸς ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Ταύρου.
Ὁ Ζεὺς, ὁρατὸς καθ' ἐσπέραν ἐν τῷ ἀστερισμῷ τῶν Διδύμων.
Ὁ Κρόνος ἀνατέλλει ὀλίγον μετὰ τὴν δύσιν τοῦ Ἡλίου. Τὴν 12 Ἀπριλίου εὐρισκόμενος εἰς ἀντίθεσιν μεσουρανεῖ τὸ μεσονύκτιον.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Β'
(Ἴδε προηγούμενον φύλλον).

- 6. — Τί ἐτέθη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κολόμβου καὶ κατὰ πρότασιν τίνος;
- 7. — Δύο νῆσοι γίνονται δύο ζῶα, ἂν τῆς πρώτης κοσποῦν τὰ δύο πρῶτα γράμματα καὶ ἂν τῆς δευτέρας ἀντικατασταθῇ τὸ δεύτερον.
- 8. — Πόθεν ἢ ὀνομασίᾳ Βαλτικῆ θάλασσα;
- 9. — Τίνος εἶνε τὸ ἀπόφθεγμα « Ἐπὶ νεκρῷ μὴ γέλα »;
- 10. —

Σ
Σ . Σ
Σ . . Σ
Σ . Σ
Σ

[Ἐπεταί συνέχεια]

Η ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗ
ΕΙΝΕ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ

κ. Κ. Μ. Κων] πολιν. Εἰμπορεῖτε νὰ θαυμάσετε τὴν ὑπομονὴν μας: τάνεργώσαμεν καὶ τὰ τέσσαρα. Ἄλλ' εἰς τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν δὲν ἐννοεῖτε βέβαια νὰ ὑποβάλλωμεν καὶ τοὺς ἀναγνώστας μας. Πολὺ ἔξυπνον τὸ γράμμα σας, ἀλλὰ μόνον αὐτό. — κ. Ι. Μ. Καλάμας. Τὸ φύλλον στέλλεται. — κ. Γ. Τ. Ο. Ἐνταῦθα. Σύμφωνοι. Νὰ μᾶς τὸ ὑπενθυμίσετε ὅμως πάλιν τὴν 1ην Ἰουλίου. — Κ. Β. Ἐνταῦθα. Πάλιν ἤθελα καὶ ἤθελα. . . Ὅριστε λοιπὸν ἐν ἤθελα, νὰ σᾶς κάμωμεν νὰ ντροπιασθῆτε:

- Ἡθελα νᾶχα δύναμι
Νὰ πῶ γιὰ σέ τραγοῦδι,
Π' ὅμοιο νὰ μὴν ἀκούστηκε
Ποτέ μέσα στῆ γῆ.
Καὶ νὰ πῶ ὅσο οὐλόροσο
Στὸ στῆθός σου λουλοῦδι,
Ποῦ νὰ εὐωδιάξῃ αἰώνια,
Χωρὶς νὰ μαραθῇ.
- Ἡθελα ἢ Ἀγάπη μου
Ψηλά νὰ μάσηκώσῃ
Σὲ γῶρες ἀστροφώτιστες,
Π' ἄλλη νὰ βρῶ ζωῆ.
Κ' ἀπὸ ψηλά τὸ βλέμμα μου
Κάτω στῆ γῆ νὰ σώσῃ,
Νὰ σάντικρῶσθῃ ὀλόφλογο,
Χωρὶς νὰ ντροπιασθῇ.
- Ἡθελα νᾶχα δύναμι
Κόσμο γιὰ σέ νὰ πλάσω
Μὲ ποταμούς, μὲ θάλασσεσ,
Μὲ δένδρα, μὲ πουλιά.
Κ' ἀπ' οὐ σὲ ἰδῶ Βασίλισσα
Καὶ τέτοια σ' ὀνομάσω,
Νὰ πῶ ἐμπρὸς στὰ πόδια σου
Νὰ μὴ ξυπνήσω πειά!

(Μάργαρος)

Τέτοιο ἤθελα μπορεῖτε νὰ γράψετε σεῖς; — κ. Ι. Α. Ο. Ἐνταῦθα. Μερικὰ θὰ χρησιμοποιηθοῦν. Σύμφωνοι. — κ. Σ. Μ. Ζάκυνθον. Ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Εἰς τὸ ἐν τῷ 13ω φυλλαδίῳ τῆς Εἰκονογραφημένης Ἐστίας δημοσιευθὲν ἀπόσπασμα τῆς μεταφράσεως τῆς Ἰλιάδος ὑπὸ Ι. Πολυλά, διορθωτέα τὰ ἐξῆς παροράματα:
στ. 62 ἀντὶ πάλιν, γράφε βγαίνει.
» 63 » ὀπίσω, » πάλιν.

Τὸ καλλίτερον ποτόν, ἀνώτερον καὶ τῆς Βενεδικτίνης ἀκόμη, εἶνε ἡ
FEUILLANTINE
τὴν ὁποίαν εὐρίσκετε εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Γεωργίου Ι. Κοριάρου, ὁδὸς Λιόλου παρὰ τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ
Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ ΚΑΙ Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1895—806.